

MLADÁ FRONTA

DAVID
MITCHELL
TRINÁCT
MĚSÍCŮ

FANTASTICKÝ NÁVRAT AUTORA BESTSELLERU ATLAS MRAKU

MLADÁ FRONTA

DAVID MITCHELL

Třináct měsíců

DAVID
MITCHELL
TŘINÁCT
MĚSÍCŮ

FANTASTICKÝ NÁVRAT AUTORA BESTSELLERU ATLAS MRAKŮ

MLADÁ FRONTA

PŘELOŽILA PETRA DIESTLEROVÁ

BLACK SWAN GREEN

First published in Great Britain by Sceptre,
an imprint of Hodder & Stoughton, London, 2006

Copyright © 2006 by David Mitchell

Translation © Petra Diestlerová, 2007, 2014

Epilogue © Petr Matoušek, 2007, 2014

ISBN 978-80-204-3597-2

LEDNOVÝ MUŽ

Nikdo nesmí chodit do mojí pracovny. Tak zní tátovo pravidlo. Jenomže ten telefon už zazvonil pětadvacetkrát. Normální lidi to přece po desátém nebo jedenáctém zazvonění vzdají, teda pokud nejde o otázku života a smrti. Nebo ne? Táta má telefonní záznamník s velkými kotouči pásky jako James Garner v detektivním seriálu *Rockfordovy záznamy*. Ale poslední dobou ho skoro nezapíná. Telefon začal po třicáté. Julie ho u sebe v podkrovním pokojíku slyšet nemohla, protože jí tam Human League bušili na plné pecky „Don't You Want Me?“. Čtyřicet zazvonění. Ani máma ho nemohla slyšet, protože v koupelně sebou mlátila pračka ždímající jako v amoku, a navíc máma právě luxovala v obýváku. Padesát zazvonění. To prostě není normální. Co když tátu na dálnici převálcovál kamion a policie má jen číslo téhle pracovní linky, protože všechny jeho ostatní doklady shořely na popel? Mohli bychom přijít o poslední příležitost spatřit svého zuhelnatělého otce na pokoji pro umírající.

Takže jsem vešel dovnitř a myslel přitom na Modrovousovou nevěstu vstupující do zapovězené komnaty, přestože měla přísně nakázáno nestrkat tam nos. (Modrovous samozřejmě čekal, že se přesně tohle stane.) V tátově pracovně je to cítit po librových bankovkách, papírově, ale zároveň kovově. Žaluzie byly stažené, a tak mi připadalo, že je večer, a ne deset dopoledne. Na stěně visí střízlivé hodiny, přesně té samé značky jako střízlivé hodiny na školních chodbách. Taky tam visí fotka, na které si táta potřásá rukou s Craigem Saltem při svém jmenování regionálním obchodním ředitelem Greenlandu (to je ten řetězec supermarketů, ne anglický název pro Grónsko). Na ocelovém psacím stole trůní tátův počítač IBM. Ajbíemky přijdou na tisíce liber. Jeho pracovní telefon je červený, jako aparát horké linky pro případ jaderného ohrožení, a jsou na něm tlačítka, která se mačkají, ne otáčecí ciferník jako na běžných telefonech.

Takže jsem se prostě zhluboka nadechl, zvedl sluchátko a ohlásil se naším číslem. To dokážu vyslovit bez zadrhávání. Teda většinou.

Jenomže člověk na druhé straně se nepředstavil.

„Haló!“ zavolal jsem. „Haló?“

Ten člověk do sluchátka dýchal, jako by se říznul o papír.

„Slyšíte mě? Já vás neslyším.“

Slabounce ke mně z telefonu dolehla znělka seriálu *Sezamová ulice*.

„Jestli mě slyšíte,“ vzpomněl jsem si na jeden dětský film, kde se tohle stalo, „klepněte jednou do sluchátka.“

Žádné klepnutí se neozvalo, jen v pozadí dál hrála *Sezamová ulice*.

„Možná máte špatné číslo,“ navrhl jsem váhavě.

Na druhé straně se rozbrečelo mimino a ten člověk prudce zavěsil.

Když lidi poslouchají, vydávají poslouchací zvuk.

Já jsem ho slyšel, takže ten člověk mě musel slyšet taky.

„Stejně dobře mě můžou pověsit za ovci jako za kapesník.“ Tohle úsloví nás paní učitelka Throckmortonová naučila už dávno. Jelikož jsem měl jakýs takýs důvod vstoupit do téhle zapovězené komnaty, vykoul jsem mezi tátovými žaluziemi, ostrými jako žiletky, a zadíval se přes farní pozemky na obecní dub a přes další pole za ním až k Malvernským vrchům. Bledé ranní světlo, mrazivá obloha, škraloup jinovatky na kopcích, ale žádná známka sněhu, který by se mohl udržet, smůla. Tátova otáčecí židle připomíná sedadla na velitelském můstku kosmické lodi. Zamířil jsem laserový paprsek a vypálil na nebe plné ruských migů řítících se nad Malvernami. Zanedlouho mi desítky tisíc lidí odsud až do Cardiffu vděčily za záchranu života. Farní pozemky byly poseté trupy stíhaček a zčernalými křídly. Když se sovětští letci katapultovali, střílel jsem po nich šípky s uspávacím prostředkem. Naši námořníci je pak posbírají. Odmítnu všechna vyznamenání. „Děkuju, nechci,“ oznámím Margaret Thatcherové a Ronaldu Reaganovi, až je máma pozve dál, „dělal jsem jenom svoji práci.“

Táta má ke stolu přišroubované super ořezávátko, ze kterého dostanete tužky tak ostré, že by prošly i neprůstřelnou vestou. Nejostřejší jsou tužky H, ty tátovi nejvíc vyhovují. Já mám radši ty s tvrdostí 2B.

Zadrnčel zvonek. Vrátil jsem žaluzie do původní polohy, ověřil si, že tam po mém vpádu nezůstaly žádné další stopy, vyklouzl jsem ven

a šel se podívat, kdo se to k nám dobývá. Posledních šest schodů jsem překonal jediným mocným, smrti vzdorujícím skokem.

Magor, rozšklebený a s ksichtem plným bedarů, jako obvykle. To chmýří pod nosem mu ale nějak tmavne. „Neuhodneš, co se stalo!“

„Co?“

„Znáš to jezírko v lese?“

„Co je s ním?“

„Akorát to,“ spustil Magor a ohlédl se, jestli nás někdo neposlouchá, „že zamrzlo na kámen! Z vesnice se tam vypravila už fůra kluků. Paráda, ne?“

„Jasone!“ Z kuchyně se vynořila máma. „Dovnitř táhne! Budťo pozvi Deana dál – ahoj, Deane –, nebo laskavě zavři!“

„Éééé... Půjdu na chvíli ven, mami.“

„Éééé... a kam?“

„Jen tak na vzduch.“

To byla strategická chyba. „Co máš za lubem?“

Chtěl jsem říct „Nic“, ale Kat se rozhodl, že mi to nedovolí. „Proč bych měl mít něco za lubem?“ Když jsem si natahoval modrou péřovku, vyhýbal jsem se máminu pohledu.

„A tvoje nová černá nepromokavá bunda ti udělala co, jestli se můžu zeptat?“

Pořád jsem nedokázal vyslovit „nic“. (Potíž je v tom, když chodíte v černé, dáváte tím ostatním klukům najevo, že se považujete za drsnáka. Nedá se čekat, že by dospělí něco takového pochopili.) „Péřovka je trochu teplejší, to je celý. Venku mrzne.“

„Oběd bude přesně v jednu.“ Máma se zase sklonila k vysavači a začala v něm vyměňovat sáček. „Táta se přijde najíst domů. Vezmi si čepici, nebo ti umrznou uši.“

Čepice vypadá teploušsky, ale později si ji můžu nacpat do kapsy.

„Tak na shledanou, paní Taylorová,“ rozloučil se Magor.

„Ahoj, Deane.“

Máma neměla Magora nikdy ráda.

Magor je stejně vysoký jako já a je v pohodě, ale jéžíši, ten kluk pořád přišerně smrdí cibulovou omáčkou. Nosí zvonáče z dobročinných obchodů a bydlí na Drugger's End v cihlovém baráčku, kde to taky smrdí

cibulovou omáčkou. Doopravdy se jmenuje Dean Muggar (čte se to „mager“), ale náš učitel tělocviku pan Carver mu hned první týden školy začal říkat „Magore“ a nějak se to ujalo. Když jsme spolu sami, říkám mu křestním, jenomže jména nejsou pouhá jména. Klukům, co ve škole patří mezi obdivované hvězdy, se říká křestními, takže Nick Yew je vždýcky jenom „Nick“. Ti, co jsou jen trochu populární, jako Gilbert Swinyard, mají docela normální, neurážlivé přezdívky, třeba „Yardy“. Pak jsou lidi jako já, co se navzájem oslovují příjmením. Pod námi stojí kluci se zlomyslnými přezdívkami, jako Magor Muggar nebo Nicholas Briar, kterému se říká Niklouš Pakouš. Když jste kluk, celý váš svět stojí na hodnotách, jako v armádě. Kdybych oslovil Gilberta Swinyarda jen „Swinyarde“, kopnul by mě do zubů. Kdybych Magora před ostatními oslovil „Deane“, zhoršilo by to moje postavení. Prostě se musíte mít pořádku na pozoru.

Holky s tím zase tolik nenadělají, kromě Dawn Maddenové, jenomže ta je kluk, co se nepovedl při nějakém vědeckém experimentu. (Na druhou stranu, těsně před vánočními prázdninami se po škole ve frontě na autobus Dawn Maddenová natvrdo servala s Andreou Bozardovou. Ječely na sebe „Krávo!“ a „Děvko!“, mlátily se po kozách a tahaly za vlasy.) Někdy mě mrzí, že jsem se nenarodil jako holka. Ty jsou obvykle daleko civilizovanější. Jenomže kdybych to někdy přiznal nahlas, načmárali by mi na skříňku v šatně HULIBRK. To se stalo Floydovi Chaceleymu, když přiznal, že rád poslouchá Johanna Sebastiana Bacha. Řeknu vám, kdyby věděli, že ten Eliot Bolívar, kterému otiskují básně ve farním časopise naší vesnice, jsem já, ubodali by mě za tenisovými kurty tupým nářadím z dílenských prací a na náhrobek by mi nastříkali logo Sex Pistols.

Takže jsme se s Magorem vypravili k jezírku a on mi cestou vyprávěl o autodráze, kterou dostal k Vánocům. Na Štěpána jí vybuchl transformátor a málem zlikvidoval celou jeho rodinu.

„To určitě,“ ušklíbl jsem se. Ale Magor to odpřisáhnul na hrob svojí babičky. Tak jsem mu poradil, aby o tom napsal do pořadu stanice BBC *To je život* a požádal moderátorku Esther Rantzenovou, aby na výrobci vymohla odškodné. Magor namítnul, že to by mohl být problém, protože jeho táta tu autodráhu koupil na Štědrý den od jednoho Brumíka na trhu v Tewkesbury. Neodvážil jsem se zeptat, co je to „Brumík“, pro případ, že by to znamenalo to samé jako buzík nebo bukvice, což znamená teplouš. „Jo,“ prohlásil jsem znalecky, „chápu, jak to myslíš.“ Magor se

zeptal, co jsem k Vánocům dostal já. Ve skutečnosti jsem dostal poukázky na knihy v celkové hodnotě třináct a půl libry a plakát Středozeemě, ale knihy vypadají teploušsky, takže jsem mu pověděl o hře *Život*, kterou jsem dostal od strýčka Briana a tety Alice. To je stolní hra, kterou vyhraje ten, kdo doposouvá svoje autíčko na konec životní dráhy nejdřív a nasyslí přitom nejvíc prachů. Přešli jsme křižovatku vedle hospody U Černé labutě a zašli do lesa. Mrzelo mě, že jsem si nenatřel rty jelením lojem, protože mi hodně praskají, když je takhle zima.

Za chvíli jsme mezi stromy zaslechli povyk a výkřiky. „Kdo doběhne ke břehu poslední, je pako!“ zařval zničehonic Magor, a než jsem se vzpamatoval, vyrazil jako žíznivá čára. Vzápětí zakopnul o namrzlou vyjetou kolej na cestě a fláknul sebou na zadek. Prostě Magor. „Myslím, že bych mohl mít otřes mozku,“ usoudil.

„Otřes mozku dostaneš, když se praštíš do hlavy,“ upozornil jsem ho. „Teda jestli nemáš mozek v prdeli.“ Bezva hláška. Škoda že ji neslyšel nikdo, na kom záleží.

To jezírko v lese bylo boží. V ledu zamrzly droboučné bublinky, takže připomínal mentolové bonbony od Foxe. Neal Brose měl pravé olympijské brusle a zájemcům je půjčoval za pět pencí, ale Pete Redmarley mohl jezdit zadarmo, aby ostatní viděli, jak na nich sviští kolem dokola, a chtěli se taky svézt. V jednom kuse jsem padal, než jsem přišel na to, jak se můžu i bez bruslí pořádně klouzat. Ross Wilcox se dostavil se svým bratrancem Garym Drakem a Dawn Maddenovou. Všichni tři bruslí docela obstojně. Drake a Wilcox mě už taky přerostli. (Uřezali si prsty na rukavicích, aby byly vidět jizvy od toho, jak přes Vánoce hráli maso. Máma by mě *zabila*.) Na tom hrbolatém ostrůvku, kde normálně hnízdí kachny, trůnil Čvaňha a vrískal: „*Prdelí nahóru! Prdelí nahóru!*“, kdykoli si někdo namlel. Čvaňha je na hlavu, protože se narodil moc brzo, takže mu jaktěživo nikdo jednu nevrazí. Teda aspoň ne pořádnou. Grant Burch vjel na hodně drahém jízdním kole svého sluhy Philipa Phelpse přímo na led. Pár vteřin udržel rovnováhu, jenomže když chtěl zvednout do vzduchu přední kolo, bicykl mu podklouznul a vyletěl do vzduchu. Po dopadu vypadal, jako by ho při nějakém svém triku smotal a překroutil k nepoznání kouzelník Uri Geller. Phelps se mdle usmál. V duchu si už určitě sumíroval, jak to vysvětlí tátovi. Pak Pete Redmarley s Grantem Burchem usoudili, že zamrzlé jezírko

je perfektní plácek, kde si můžeme zahrát Britské buldoky. Nick Yew se ušklíbl: „Jo, já jsem pro,“ takže bylo rozhodnuto. Já Britské buldoky *nenávidím*. Když Lee Biggs kdysi přišel při té hře o tři zuby a paní učitelka Throckmortonová ji ve vesnické jednotřídce v Black Swan Green přísně zakázala, fakt se mi ulevilo. Jenomže tohle dopoledne by každý, kdo by se odvážil prohlásit, že ho Britští buldoci nijak zvlášť nebaví, vypadal jako totální sralbotka. Hlavně kdyby to byl kluk z těch lepších baráků na Kingfisher Meadows jako já.

Dvacet nebo pětadvacet kluků a Dawn Maddenová stálo v hloučku a čekalo, až si je rozeberou jako na trhu s otroky. Grant Burch s Nickem Yewem byli kapitáni jednoho týmu. Pete Redmarley a Gilbert Swinyard veleli tomu druhému. Pete Redmarley si vybral jak Rosse Wilcoxe, tak Garyho Drakea přede mnou, ale v šestém kole si o mě řekl Grant Burch, takže jsem nezůstal trapně trčet mezi posledními. Úplně nakonec zbyli Magor s Čvaňhou. Grant Burch a Pete Redmarley zavtipkovali: „Ne, vemte si je oba, my chceme vyhrát!“ a Magor i Čvaňha se museli zasmát, jako by si taky mysleli, že je to solidní fór. Čvaňha to tak možná fakt bral. (Magor ne. Když se všichni odvrátili, tvářil se přesně jako tenkrát, když jsme mu nakecali, že si hrajeme na schovávanou, a poslali ho, ať se jde schovat. Trvalo hodinu, než mu došlo, že ho nikdo nehledá.) Nick Yew vyhrál při losování, takže my jsme měli být Běžci jako první a tým Petea Redmarleyho měl dělat Buldoky. Na oba konce jezírka se položily bundy bezvýznamných kluků, aby vyznačily branky, kterými se muselo probíhat a které se musely bránit. Holky kromě Dawn Maddenové a mrňousové byli z ledu vykázáni. Redmarleyho Buldoci utvořili uprostřed smečku a my Běžci jsme doklouzali na startovní čáru. Srdce mi teď tlouklo na poplach. Buldoci a Běžci zaklekli jako sprinteři. Odpočítávání vedli kapitáni.

„Britští buldoci! Raz, dva, tři!“

Vyrazili jsme a ječeli přitom jako kamikadze. Uklouzl jsem (náhodou schválně) těsně předtím, než se první vlna Běžců srazila s Buldoky. Počítal jsem s tím, že se tak většina nejdrsnějších Buldoků zaplete do rvaček s našimi předními Běžci. (Buldoci musejí na Běžce nalehnout a držet jim obě ramena na ledu tak dlouho, aby stihli zakřičet: „Britští buldoci, raz, dva, tři.“) S trochou štěstí mi tahle strategie otevře nekryté skuliny, kudy budu moct prokličkovat k naší domácí brance. Zpočátku

ten plán celkem vycházel. Bráchové Tookeyovi i Gary Drake se vrhli na Nicka Yewa. Schyťal jsem sice kopanec do lýtky, ale jinak jsem kolem nich proklouznul bez úhony. Pak se na mě zaměřil Ross Wilcox. Snažil jsem se mu uskočit z cesty, jenomže mě chytil za zápěstí a pokusil se mě strhnout na led. Ale místo abych se mu snažil vyškubnout, popadl jsem ještě pevněji za zápěstí jeho a odstrčil ho od sebe přímo na Anthonyho Littlea a Darrena Croomea. Super zásah, ne? Při hrách a sportech není ani trochu důležité zúčastnit se, nebo snad dokonce vyhrát. Jde v nich o to, abyste protivníky ponížili. Lee Biggs na mě zkusil ubohoučkou ragbyovou skládku, ale setřást ho byla brnkačka. Moc se bojím o ty zuby, co mu ještě zbyly, než aby se dokázal pořádně projevit po buldočím. Byl jsem čtvrtý Běžec, který se dostal do domečku. Grant Burch na mě zavolał: „Slušnej výkon, Jaceýýý!“ Nick Yew unikl ze spárů Tookeyovým i Garymu Drakeovi a taky se zachránil. Asi třetinu Běžců Buldoci zajali a pro další kolo se z nich stali noví Buldoci. To na téhle hře nesnáším asi nejvíc. Pravidla vás nutí zrazovat původní tým.

Každopádně jsme všichni zase sborově zakřičeli: „Britští buldoci, raz, dva, TŘI!“ a vyrazili jako minule, ale tentokrát jsem neměl šanci. Od začátku mě měli v merku Ross Wilcox, Gary Drake i Dawn Maddenová. Ať jsem kličkoval, jak jsem kličkoval, nebylo úniku. Dostal jsem se sotva do půlky jezírka, když se na mě vrhli. Ross Wilcox mi šel po nohách, Gary Drake do mě vrazil ramenem, aby mě povalil, a Dawn Maddenová si mi sedla na prsa a koleno mi přimáčkla ramena k ledu. Jenom jsem tam ležel a nechal se proměnit v Buldoka. V srdci jsem ale navždycky zůstal Běžcem. Gary Drake mě kopnul pod koleno, až mě rozbrněla noha – což mohlo, a nemuselo být naschvál. Dawn Maddenová má kruté oči, jako čínská císařovna, a někdy stačí, abych ji ve škole jenom letmo zahlídnul, a myslím na ni celý den. Ross Wilcox vyskočil a máchnul pěstí do vzduchu, jako by skóroval na stadionu v Manchesteru. Je to vůl. „Jo, jo, Wilcoxi,“ poznamenal jsem, „tři na jednoho, slušnej výkon.“ Wilcox na mě posměšně udělal prsty věčko a odbruslil do další bitky. Grant Burch a Nick Yew zavířili pažemi jako lopatkami větrného mlýna, vrhli se na velké klubko Buldoků a půlka z nich vzápětí lítala na všechny strany.

Pak Gilbert Swinyard z plných plic zařval: „HRÓÓÓ-MÁÁÁ-DÁÁÁ!“ To byl signál, aby se všichni Běžci i Buldoci na jezeře sesypali na jednu sténající, rostoucí, svíjející se kupu kluků. Hra šla v té chvíli stranou.

Držel jsem se zpátky a dělal, že po kopanci do brňavky trochu kulhám. Pak jsme z lesa zaslechli motorovou pilu, jak se řítí po cestě přímo k nám.

Ta motorová pila nebyla motorová pila. Byl to Tom Yew na vínově červeném terénním motocyklu Suzuki o obsahu 150 kubíků. Kolem pasu se ho jako klíště držel Pluto Noak, který jel na místě spolujezdce bez helmy. Na Britské buldoky se rázem zapomnělo, protože Tom Yew je v Black Swan Green něco jako místní legenda. Slouží v Královském námořnictvu na fregatě jménem *Coventry*. Tom Yew má všechna alba Led Zeppelin, co kdy natočili, a kromě toho dokáže vybrnkat na kytaru předeheru ke „Stairway to Heaven“. Osobně si potřásl rukou s Peterem Silikonem, brankářem národního týmu. Pluta Noaka obklopuje trochu pobledlejší aureola. Ze školy odešel loni a se závěrečnými zkouškami se neobtěžoval. Teď pracuje v továrně na vepřové škvarky v Uptonu. (Proslýchalo se, že Pluto Noak kouří trávu, ale zjevně to nebyl ten druh, co vám promění mozek na kaši a donutí vás skočit ze střechy na koleje.) Tom Yew zaparkoval suzuki u lavičky na užším konci jezírka a bokem se na tu mašinu posadil. Pluto Noak ho plácnul do zad, aby mu poděkoval za svezení, a šel si promluvit s Colette Turbotovou, se kterou se podle Magorovy sestry Kelly pohlavně stýká. Starší kluci si honem sedli na lavičku naproti Tomovi jako Ježíšovi učedníci a dělili se o cigarety. (Ross Wilcox a Gary Drake teď kouří. A co hůř, Ross Wilcox se zeptal Toma Yewa na něco ohledně tlumičů na suzuki a Tom Yew mu odpověděl, jako by Wilcoxovi bylo už taky osmnáct.) Grant Burch nařídil svému sluhovi Phelpsovi, aby mu zaběhl do Rhyddova krámu pro yorkshirský pudink s buráky a plechovku limonády Top Deek, a ještě za ním houknul: „Říkal jsem, že máš běžet!“, aby udělal na Toma Yewa dojem. My průměrní kluci jsme se rozesadili na zmrzlé zemi kolem lavičky. Ti starší se začali bavit o tom, co bylo v televizi o Vánocích a na Nový rok nejlepší. Tom Yew prohodil, že viděl *Velký útěk*, a všichni se shodli, že všechno ostatní byly ve srovnání s *Velkým útekem* sračky, zvláště s tou scénou, kde Stevea McQueena chytí esesáci na ostnatém drátu. Ale pak Tom Yew nadhodil, že mu to připadalo trochu zdouhavé, a všichni se shodli, že ten film je sice klasika, ale vleče se *donekonečna*. (Já jsem ho neviděl, protože naši se koukali na *Vánoční speciál dvou Roníků*. Ale dobře jsem poslouchal, co se povídá, abych, až v pondělí začne škola, mohl předstírat, že jsem ho viděl.)

Hovor se z nějakého důvodu stočil na nejhorší způsoby, jak umřít.

„Uštknutí zelenou mambou,“ usoudil Gilbert Swinyard. „Nejjedovatější had na světě. Prasknou vám vnitřní orgány, takže se vám chcanky smíchají s krví. Agonie.“

„Agonie, jasně,“ ohrnul nos Grant Burch, „ale takhle zhebneš dost rychle. Když z tebe stahují kůži jako ponožku, to je daleko horší. Dělalí to Apačové. A ti nejlepší dokážou, aby jim oběť vydržela celou noc.“

Pete Redmarley prohodil, že slyšel o způsobu popravy, kterou provádí Vietkong. „Svlíknou vás, svážou vás a nacpou vám do zadku fildelfskej sejra. Pak vás zavřou do rakve, do který vede trubka. A potom pošlou tou trubkou dovnitř vyhladovělý krysy. Ty se nejdřív prokoušou sejrem a pak hryžou dál a dál, rovnou skrz vás.“

Všichni se podívali na Toma Yewa, jako by čekali, co na to řekne. „Mívám takovej sen.“ Potáhl z cigarety a trvalo nekonečně dlouho, než zase vydechl. „Jsem jedním z poslední hrstky těch, co přežili jadernou válku. Jdeme po dálnici. Nikde žádný auta, asfaltem proráží tráva. Pokaždý když se ohlídnu, je nás míň. Jeden za druhým umíráme na ozáření, rozumíte?“ Podíval se na svého bratra Nicka a pak se zahleděl do dálky přes zamrzlé jezírko. „Nevadí mi ani tolik, že umřu, jako to, že zůstanu poslední.“

Chvilku se nikdo neodvážil ani ceknout.

Ross Wilcox se otočil naším směrem. Potáhl z cigarety a trvalo nekonečně dlouho, než opět vydechl, pozér jeden. „Nebýt Winstona Churchilla, vy všichni byste teď mluvili německy.“

Jasně, zatímco Ross Wilcox by se vyhnul zajetí a vedl odbojovou buňku. *Umíral* jsem touhou oznámit tomu pitomci, že kdyby Japonci nebombardovali Pearl Harbor, Amerika by vůbec nevstoupila do války, vyhladovělá Británie by se musela vzdát a Winstona Churchilla by popravili jako válečného zločince. Ale věděl jsem, že to nezvládnou. V těch větách byla celá hejna slov, o která se dalo klopýtnout, a Kat je letos v lednu obzvlášť nemilosrdný. Takže jsem prohlásil, že se nutně potřebuju vychcat, a vyrazil po cestičce směrem k vesnici. Gary Drake za mnou křiknul: „Hej, Taylore! Když zatřešeš povstalcem víc než dvakrát, tak už si s ním hraješ!“ a Neal Brose a Ross Wilcox se mohli podělat smíchy. Udělal jsem na ně přes rameno věčko. Ten fór s třesením povstalců je v poslední době hrozný hit. Nemám nikoho, komu bych mohl důvěřovat natolik, abych se ho zeptal, co to vlastně znamená.

Stromy jsou po lidech vždycky úleva. Gary Drake a Ross Wilcox mě teď možná drbou až do oblak, ale čím nezřetelněji jejich hlasy zněly, tím míň se mi chtělo se mezi ně vracet. Štvalo mě, že jsem nesetřel Rose Wilcoxe za jeho poznámku o němčině, jenomže kdybych v tu chvíli začal zadržávat, znamenalo by to *smrt*. Námraza na větvích trnitých keřů už tála a stékaly z nich těžké kapky. To mě trošku utěšilo. V malých prohlubních, kam slunce nedosáhlo, zbyla trocha zrnitého sněhu, ale ne dost na to, aby se z něj dala uplácet koule. (Císař Nero zabíjel svoje hosty tím, že jim sypal do jídla sklo, jen tak pro zábavu.) Zhlédl jsem červenku, datla, straku, kosa a *mám dojem*, že jsem odněkud zdálky zaslechl slavíka, i když si nejsem jistý, jestli slavíci zpívají i v lednu. Pak jsem v místě, kde se uzounká stezička k Domu v lese napojuje na hlavní cestu k jezírku, zaslechl nějakého kluka, který utíkal, co mu síly stačily, a přerývaně přitom lapal po dechu. Stáhnul jsem se z dohledu a vmáčkнул se mezi dvě vejmutovky. Phelps proletěl kolem s yorkshirským pudinkem a plechovkou Tizeru (Top Deck nejspíš u Rhydda neměli) pro svého páníčka. Za borovicemi se vinulo do svahu něco jako cestička. V téhle části lesa znám *všechny* cesty, pomyslel jsem si. Ale tuhle ne. Až Tom Yew odfrčí, Pete Redmarley s Grantem Burchem vyhlásí další kolo Britských buldoků. To nebyl moc dobrý důvod, proč se k nim vracet. Jen abych zjistil, kam ta cesta vede, vydal jsem se po ní.

V lese stojí jenom jeden dům, proto mu tak říkáme – Dům v lese. Povídá se, že v něm bydlí nějaká stará paní, ale nevěděl jsem, jak se jmenuje, a taky jsem ji nikdy neviděl. Dům má čtyři okna a komín, přesně jako domeček z dětského obrázku. Obklopuje ho cihlová zeď, stejně vysoká jako já, a divoce rostoucí keře, které dosahují ještě výš. Když jsme si v lese hráli na vojáky, vždycky jsme se mu vyhýbali. Ne že by o něm kolovaly nějaké strašidelné historky nebo tak něco. Prostě to není příjemná část lesa.

Ale tohle dopoledne dům vypadal tak připosraženě a nepřístupně, že jsem dost pochyboval, že je v něm živá duše. Navíc mi skoro praskal měchýř, a to člověk vždycky trochu sleví na ostražitosti. Vymočil jsem se na namrzlou zídku. Právě jsem kouřícím žlutým proudem dopsal svůj autogram, když se s tenkým zaskřípěním otevřela zrezivělá

branka a přede mnou se zjevila zakyslá tetka z černobílých časů. Jenom tam stála a koukala na mě.

Proud moči vyschnul.

„Proboha! Moc se omlouvám!“ Zapnul jsem si poklopec a čekal příšerný sprdunk. Kdyby máma přistihla nějakého kluka, jak čurá na plot nám, rozcupovala by ho zaživa na kousíčky a nacpala do kompostu. Mě nevyjímaje. „Nevěděl jsem, že tady někdo... bydlí.“

Zakyslá tetka na mě nepřestávala civět.

Cítil jsem, jak mi poslední kapky stékají do slipů.

„Můj bratr a já jsme se v tomhle domě narodili,“ řekla nakonec. Kůži na krku měla vyboulenou a prověšenou jako ještěrka. „Nemáme v úmyslu se odstěhovat.“

„Aha...“ Pořád jsem si nebyl jistý, jestli se na mě náhodou nechystá zaútočit. „Dobře.“

„Vy mládenci jste příšerně hluční!“

„Promiňte.“

„Bylo od tebe velmi bezohledné, žes probudil mého bratra.“

Rty jsem měl slepené. „Všechn ten rámus nemám na svědomí já. Opravdu ne.“

„Jsou dny,“ spustila zakyslá tetka bez mrknutí oka, „kdy má můj bratr mládence moc rád. Ale když je jako dneska, božíčku, to ho z vás popadá rapl.“

„Jak jsem říkal, moc mě to mrzí.“

„Bude tě to mrzet ještě víc,“ dodala a zatvářila se znechuceně, „jestli tě bratr chytí.“

Tiché věci byly příliš hlasité a hlasité věci nebylo slyšet.

„On je... ééé... někde tady? Ted? Myslím jako váš bratr?“

„Jeho pokoj zůstal přesně tak, jak ho zanechal.“

„Je nemocný?“

Tvářila se, jako by mě vůbec neslyšela.

„Už musím domů.“

„Bude tě to mrzet ještě víc,“ zaskuhrala a mokře naprázdno žvýkla, jak to staří lidé dělají, aby jim netekly sliny po bradě, „až ten led praskne.“

„Led? Na jezírku? Zamrzlo na kámen.“

„To říkáte vždycky. Ralph Bredon to taky říkal.“

„Kdo je to?“

„Ralph Bredon. Řezníkův hoch.“

Tohle nebylo ani trochu normální. „Už musím domů.“

K obědu se v čísle 9 na Kingfisher Meadows, obec Black Swan Green, hrabství Worcestershire, podával smažený sýr se šunkou z polotovaru, v troubě pečené hranolky s vlnkovaným řezem a růžičková kapusta. Růžičková kapusta chutná jako čerstvé zvratky, ale máma nařídila, že kapustiček musím sníst pět a bez reptání, jinak po obědě nebude žádný máslový pudink Angel Delight, který jsme měli mít jako moučník. Máma říká, že nemíní připustit, aby se z našeho jídelního stolu stalo jeviště pro předvádění „adolescentní nespokojenosti“. Před Vánocemi jsem se zeptal, jak souvisí odpor k růžičkové kapustě s „adolescentní nespokojeností“. Máma mě okřikla, abych si nehrál na chytráka. Měl jsem být radši zticha, ale místo toho jsem ji upozornil, že táta ji taky nikdy nenutí jíst meloun (který jí nechutná) a ona ho rozhodně nenutí jíst česnek (který nechutná jemu). Namíchla se a přikázala mi, abych šel do svého pokoje. Když se táta vrátil domů, musel jsem si vyslechnout přednášku o aroganci.

A taky jsem ten týden nedostal kapesné.

Takže tentokrát jsem si růžičkovou kapustu nakrájel na co nejmenší kousky a zalil je vrstvou kečupu. „Tati?“

„Jasone?“

„Když se člověk utopí, co se stane s jeho tělem?“

Julia obrátila oči v sloup, jako Ježíš na kříži.

„Nemyslíš, že je trochu morbidní probírat u jídla zrovna tohle?“ Táta sežvýkal sousto smaženého sýra. „Proč se ptáš?“

O zamrzlém jezírku bylo lepší se nezmiňovat. „No, totiž v *Dobrodružství v Arktidě* ty dva bratry, Hala a Rogera Huntovy, honí padouch Kaggs, a ten spadne do –“

Táta zvedl ruku, jako by chtěl říct *Zadrž!* „Podívej, podle *mého* názoru sežraly pana Kaggsa ryby. Obraly ho na kost.“

„Žijou v Arktidě piraně?“

„Ryby sežerou všechno, jakmile to dostatečně změkne. Ale kdyby spadnul do Temže, brzo by jeho tělo vyplavila. Tahle řeka vždycky vydá své mrtvé, Temže ano.“

Zastírací manévry se mi podařil dokonale. „A co kdyby se propadl pod led, třeba někam do jezera? Co by se s ním stalo pak? Zůstal by... zmrzlý na kost?“

„Naše Věc,“ mňoukla Julia, „mluví o *nechutnostech*, když se tu pokoušíme jíst, mami.“

Máma srolovala svůj ubrousek. „U Lorenza Hussingtreea nabízejí úplně novou řadu obkladaček, Michaela.“ (To, co se k mému neštěstí považuje za moji sestru, se na mě vítězoslavně ušklíblo.) „Michaela?“

„Ano, Heleno?“

„Napadlo mě, že bychom se cestou do Worcesteru mohli stavít u Lorenza Hussingtreea. Podívat se na ty obkladačky. Jsou *unikátní*.“

„A Lorenzo Hussingtree na ně nepochybně nasadil zcela unikátní ceny, že?“

„Stejně musíme pozvat řemeslníky, tak proč to neudělat pořádně? Ta kuchyně už je pro ostudu.“

„Heleno, proč –“

Že se schyluje k hádce, dokáže Julia někdy vycítit ještě dřív, než to dojde našim. „Můžu už jít?“

„Broučku,“ pípla máma a zdálo se, že se jí to opravdu dotklo, „jako moučník máme máslový pudink.“

„Mňam, ale nemohla bych si ten svůj sníst až večer? Musím se vrátit k Robertu Peelovi a osvěceným whigům. A Věc mi stejně úplně zkazil chuť.“

„Chuť ti zkazilo to,“ přešel jsem do protiútoků, „jak ses s Kate Alfrickovou cpala před obědem čokoládovými bonbonama.“

„A kampak zmizely všechny sušenky s pomerančovou náplní, Věci?“

„Julie,“ povzdechla si máma, „moc si přeju, abys tak Jasonovi neříkala. Je to tvůj jediný sourozenec.“

„To je o jednoho víc, než potřebuju,“ odsekla Julia a zvedla se ze židle.

Táta si na něco vzpomněl. „Nebyl někdo z vás dvou u mě v pracovně?“

„Já ne, tati.“ Julia se zastavila ve dveřích, protože zavětrila krev. „To musel být můj čestný, okouzlující, poslušný mladší sourozenec.“

Jak to jen táta zjistil?

„Ptám se snad dost jasně.“ Musel mít nezvratný důkaz. Znáám jen jednoho dospělého, co blufuje, když mluví s dětmi, a to je pan Nixon, ředitel naší školy.

Ta tužka! Když zazvonil Dean Mugar, musel jsem nechat tužku v ořezávátku. *Zatracenej* Magor. „Celou věčnost tam vyzváněl telefon, čtyři nebo pět minut, *fakt*, takže –“

„Jak zní pravidlo,“ přerušil mě táta, který o žádné vysvětlování nestál, „o chození do mojí pracovny?“

„Ale já myslel, že se třeba stalo něco vážného, tak jsem zvednul sluchátko a bylo slyšet, jak tam“ – Kat zablokoval slovo „někdo“ – „ta osoba dechává, ale –“

„Mám dojem,“ tátova dlaň teď říkala *DOST!*, „že jsem se tě právě na něco ptal.“

„Ano, ale –“

„Na co jsem se tě to právě ptal?“

„Jak zní pravidlo o chození do mojí pracovny?“

„Přesně tak.“ Táta někdy mluví, jako když stříhají nůžky. *Ss-cvak, ss-cvak, ss-cvak, ss-cvak.* „Tak proč mi na to neodpovíš?“

V tu chvíli Julia udělala zvláštní tah. „To je legrační.“

„Nevidím, že by se tu někdo smál.“

„Ne, tati. Totiž, když jste na Štěpána odjeli s mámou a Věcí do Worcesteru, telefon u tebe v pracovně v jednom kuse vyzváněl. Fakt, zvonil celou věčnost. Vůbec jsem se nemohla soustředit na učení. Čím víc jsem se přesvědčovala, že to určitě není nějaké zoufalejší saniták od dopravní nehody, tím pravděpodobnější mi připadalo, že je. Nakonec jsem se z toho div nezbláznila. Neměla jsem na vybranou. Řekla jsem ‚dobrý den‘, ale ten člověk mlčel. Takže jsem zavěsila, pro případ, že by to byl nějaký úchyl.“

To tátu trochu vyvedlo z míry, ale vyhráno jsem ještě neměl.

„Přesně tak to bylo se mnou,“ odvážil jsem se prohodit. „Akorát že já jsem nezavěsil rovnou, protože jsem myslel, že mě ten člověk možná neslyší. Taky tam v pozadí brečelo dítě, Julie?“

„Fajn, vy dva, přestaňte si hrát na detektivy. Jestli se nějaký vtipálek rozhodl, že nás bude obtěžovat po telefonu, nechci, aby to *kdokoli* z vás bral, ať se děje, co se děje. Když se to stane znovu, jednoduše vytáhněte telefon ze zástrčky. Jasný?“

Máma tam jenom seděla. Něco bylo hodně v nepořádku.

Tátovo „*SLYŠELI JSTE MĚ?*“ znělo, jako by někdo oknem prohodil cihlu. Julia i já jsme nadskočili. „Ano, tati.“

Máma, táta a já jsme snědli máslový pudink mlčky. Neodvážil jsem se na rodiče ani podívat. *Nemohl* jsem se omluvit a odejít od stolu dřív, protože tuhle kartu už použila Julia. Proč se nikdo nebaví se mnou, bylo